

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 26ης Φεβρουαρίου 2003

Υπόθεση T-212/01

Arnaldo Lucaccioni
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Ασφάλιση ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας -
Επιδείνωση των τραυμάτων - Σώρευση του κεφαλαίου και της αποζημίωσης που
προβλέπουν, αντιστοίχως, τα άρθρα 12 και 14 της κοινής ρύθμισης»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 387

Αντικείμενο: Προσφυγή με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της
Επιτροπής της 16ης Νοεμβρίου 2000 για τη διακοπή της
διαδικασίας εξετάσεως αιτήσεως με την οποία ζητήθηκε να
διαπιστωθεί η επιδείνωση της επαγγελματικής ασθένειας του
προσφεύγοντος και απόρριψη του αιτήματος αυτού καθώς επίσης
και αίτημα αποζημιώσεως.

Απόφαση: Ακυρώνεται η απόφαση της Επιτροπής που κοινοποιήθηκε στον
προσφεύγοντα με επιστολή της 16ης Νοεμβρίου 2000, να διακόψει
τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 22 της κοινής ρύθμισης και
να μην δεχθεί το αίτημα του προσφεύγοντος να διαπιστωθεί η
επιδείνωση της επαγγελματικής ασθένειάς του. Η προσφυγή
απορρίπτεται κατά τα λοιπά. Η Επιτροπή καταδικάζεται στα
δικαστικά έξοδα.

Περίληψη

1. Υπάλληλοι - Προσφυγή - Προηγούμενη διοικητική ένσταση - Ταυτότητα αντικειμένου και βάσεως - Ισχυρισμοί και επιχειρήματα που δεν διατυπώθηκαν με την ένσταση αλλά συνδέονται στενά με αυτή - Παραδεκτό (Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

2. Υπάλληλοι - Κοινωνική ασφάλιση - Ασφάλεια ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών - Αποζημίωση λόγω ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας - Εφάπαξ ποσό για μόνιμη αναπηρία - Αποζημίωση για βλάβες και μόνιμη παραμόρφωση - Περιορισμός του συνολικού ποσού στο ανώτατο ποσό που καταβάλλεται εφάπαξ για ολική μόνιμη αναπηρία - Δεν επιτρέπεται (Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 73· ρύθμιση σχετικά με την κάλυψη κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας των υπαλλήλων, άρθρα 12 και 14)

1. Ο κανόνας της αντιστοιχίας μεταξύ της ένστασης και της προσφυγής απαιτεί, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή, ότι ο ισχυρισμός που προβάλλεται ενώπιον του κοινοτικού δικαστή έχει ήδη προβληθεί στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας έτσι ώστε η διοίκηση είχε τη δυνατότητα να γνωρίζει κατά τρόπο αρκούντως σαφή τις επιρρίσεις που ο ενδιαφερόμενος διατυπώνει κατά της προσβαλλομένης απόφασης. Εξάλλου, να μεν τα αιτήματα της προσφυγής μπορούν να περιέχουν μόνο «αιτιάσεις» που στηρίζονται στην ίδια βάση με τις προβληθείσες στη διοικητική ένσταση, οι αιτιάσεις αυτές μπορούν ωστόσο ενώπιον του κοινοτικού δικαστηρίου να αναπτυχθούν με την ανάπτυξη ισχυρισμών και επιχειρημάτων που δεν είχαν μεν περιληφθεί στην ένσταση αλλά συνδέονται στενά με αυτή.

(βλ. σκέψη 33)

Παραπομπή: ΠΕΚ, 3 Μαρτίου 1993, Τ-58/91, Booss και Fischer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-147, σκέψη 83· ΠΕΚ, 8 Ιουνίου 1995, Τ-496/93, Allo κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. I-A-127 και II-405, σκέψη 26

2. Το κεφάλαιο που καταβάλλεται στον υπάλληλο σε περίπτωση μόνιμης αναπηρίας κατ' εφαρμογή των άρθρων 73 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και 12 της ρύθμισης για την κάλυψη των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και η αποζημίωση που καταβάλλεται κατ' εφαρμογή του άρθρου 14 της ρύθμισης αυτής αφορούν διαφορετικές ζημίες.

Αντίθετα με τα άρθρα 73 και 12 που προβλέπουν αποζημίωση για την προσβολή της σωματικής ή ψυχικής ακεραιότητας, δηλαδή για την αναπηρία του ενδιαφερομένου που αυτή συνεπάγεται, το άρθρο 14 προβλέπει αποζημίωση του υπαλλήλου «για κάθε σωματική βλάβη ή μόνιμη παραμόρφωση που δεν επηρεάζει μεν την ικανότητά του προς εργασία πλην όμως συνιστά προσβολή της σωματικής ακεραιότητας του προσώπου και δημιουργεί πραγματική ζημία στις κοινωνικές σχέσεις του». Το άρθρο 14 σκοπεί δηλαδή να αντισταθμίσει την πραγματική ζημία, όταν αυτή αποδεικνύεται, που προξενεί στις κοινωνικές σχέσεις του ενδιαφερομένου η προσβολή της σωματικής του ακεραιότητας, ανεξάρτητα από την αναπηρία που συνεπάγονται ενδεχομένως η σωματική βλάβη ή η παραμόρφωση.

Ο περιορισμός των ποσών που καταβάλλονται κατ' εφαρμογή των άρθρων 12 και 14 στο ανώτατο ποσό που καταβάλλεται βάσει του άρθρου 12 έχει ως συνέπεια ότι εμποδίζει ή περιορίζει σε ορισμένες περιπτώσεις την αποζημίωση των ζημιών του άρθρου 14 και δη παρά τον σαφώς ξεχωριστό χαρακτήρα τους. Ο περιορισμός αυτός, ο οποίος ουδόλως αποτελεί σιωπηρό κανόνα προκύπτοντα σαφώς από την κοινοτική ρύθμιση αλλά παρίσταται ως νέος κανόνας και, επιπλέον, είναι ικανός να οδηγήσει σε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

(βλ. σκέψεις 42, 45 και 46)

Παραπομπή: Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα La Pergola στη ΔΕΚ, 24 Οκτωβρίου 1996, C-76/95, Επιτροπή κατά Royale belge, Σύλλογος 1996, σ. I-5505, σημείο 30